

Hos Toremarks i Gunnarskog:

Prästerliga arbetet borde omdisponeras och så behövs det en församlingssystem

Kyrkoherde Ragnar Toremark vid altaret i vigsel- och doprummet, som är inrett i prästgården i anslutning till expeditionen.

Gunnarskog har den vackrast belägna prästgården i kristenheten sade på sin tid prosten Hector. Och skulle nu någon mot förmodan protestera mot det så är den i alla fall byggd på den vackraste bostadstomten i hela socknen med vidunderlig utsikt över Bergsjön och där bakom den blånande Rexedkläppen. I tjugo år har nu Ragnar och Inga Toremark residerat här som kyrkoherdepar och deras rötter är så pass rotade i den gunnarskogska jorden att, när den dagen kommer, om inte allt för många år, att upp-brottets timme slår, blir det med svidande hjärtan, som de stänger dörren bakom sig.

Men ännu så länge står de båda mitt uppe i sin gärning, som för var och en är på högvarv dagarna i ände. Gunnarskog är en vidsträckt församling — fyra kvadratmil i det närmaste — typisk skogs- och jordbruksbygd med långt avlägset gårdar. Men nu de sista åren har det byggts många och bra vägar, säger herr kyrkoherden, som särskilt sommartid går fint att ta sig fram på mopedledes. Men jag hinner inte med så många hembesök, som jag egentligen skulle vilja, fortsätter han. Jag har ingen bil — och

bussförbindelserna särskilt norrut passar inte alls ihop med mitt arbete. Söderut går det litet lättare att komma, men alla papper håller mej vackert sittande på expeditionsstolen — tyvärr.

Skall kyrkan och kyrkans anda verkligen kunna göra sig gällande riktigt här i Gunnarskog, säger han allvarligt, måste en om-disposition ske av den prästelige arbetskraften. Och så behöver vi dessutom en församlingssystem. Bostad för henne finns och jag kan garantera att hon skulle få mer än fullt upp att göra. Men det är ont om diakonissor, så hoppet at få en sådan får man nog ställa på framtiden.

Gunnarskog som församling är inte äldre än sedan slutet av 1860-talet. Innan var den ett annex till Arvika. När sedan socknen blev självständig församling tyckte församlingensborna att de skulle slå på stort riktigt, letade som sagt ut den vackraste tomten och byggde en jätteprästgård på tolv stora rum och kök. Men det har vuxit upp sex barn i den Toremarkska familjen, så utrymmena har väl tagits i anspråk vissa tider. Som husmor kan man ju inte låta bli att sända fru Inga en medlidsam städningstanke, men hon är en sjusärdeles arbetsmänniska, som obehindrat kliver upp klockan

fem på morgonen om det så kniper, för att sedan längre fram på dagen kunna "umgås" med folk som tittar in.

Vi har alltid haft öppen dörr här hos oss, säger hon, vi skulle inte trivas annars någon av oss. Och när barnen var små var vi sällan under tio till bordet. Alltid var det någon kamrat som kom och vi tyckte båda det var underbart med all denna ungdom runt om oss.

Nu är det bara lill-flickan Lena hemma "på riktigt". Alla de andra är mer eller mindre på allvar utflugna. Äldsta pojken är färdig präst nu i sommar gift med en energisk liten folkskollärarinna — Gerd Toremark, född göteborgska — som under se sista åren varit familjeförsörjare, medan maken klarade av sina studier. Vid vårt besök var hon just och gästade svärföräldraparet och talade om att hon skulle inte alls ha något emot om maken blev placerad på en sådan prästgård som Gunnarskogs. Hon höll för övrigt på att uppe på den stora ljusa hallen knyta en underbart vacker rya, som väl vad det lider kommer att pryda ett värm-ländskt prästhem, eftersom maken skall prästvigas för Karlstads stift. Äldsta dottern är diakonissa och började just semestern den dagen vi hälsade på

Fru Inga med prästgårdens trogna väktare Joker; som enligt familjens samfälda utsago är vakthund bara tills man närmar sig honom med en smekning på nosen.

och en av sönerna som håller på att läsa till ingenjör är som bäst glassutkörare i Göteborg för att samla pengar för vinterns studiebehov och den tredje sonen är Billeruds-anställd. Ingrid, 18 år, i vanliga fall Ingesundselev, men just nu biträdande kokerska på Alderdomshemmet. Hon sneglar nog hon också åt lärarinnehåll. Och far Ragnar och mor Inga tycker att deras ungdomar är duktiga och energiska och vi tänker för oss själva att med

sådant påbrå, kan det väl knappast bli annat.

Middagsbordet blir långt när alla som strålat samman just denna dagen bänkas sig. Men det är som sagt inget ovanligt. Mycket av den gamla gästgivareprägel som gamla tiders prästgårdar alltid hade, finns fortfarande kvar hos Toremarks.

Vår största högtid inom församlingen tycker vi i alla fall att konfirmationen är, återtar kyrkoherde Toremark, när vi så

Ingrid Toremark beundrar sin svägerska Gerds verkligen vackra rya, som håller på att växa fram vid det stora ljusa fönstret i övre hallen.

småningom slagit oss ned till fortsatt pratstund. Ja, och så behåller vi den gamla seden, skjuter fru Inga in att på lördagen innan de unga går till kyrkan bjuds de hit upp på kaffe, som är dukat vid långbord. Och det är så underbart att se dem i sina vita klänningar och mörka kostymer allvarsamma inför den betydelsefulla högtiden i deras liv.

Inställningen till kyrkan är för övrigt mycket positiv häruppe i Gunnarskog fortsätter kyrkoherden. Det märker vi på mycket. Om inget annat har vi tre mycket energiska arbetskreter, som sytt

in tusentals kronor till kyrkans prydnad och andra goda ändamål. En nystartad bibelstudiegrupp har vi också, som vi väntar oss mycket av.

Man stortrivs i Gunnarskogs prästgård. Gästfriheten möter en redan på trappan och den trivsamma stämningen familjemedlemmarna emellan med hänsynstagande och hjälpsamhet som helt naturliga ingredienser gör hjärtat varmt. Man känner verkligen att det är en värmländsk prästgård man är i med betoning både på värmländsk och prästgård.

Linda.

Utsikten från prästgården är vidunderlig över Bergsjön och Rexedsklätten.